

kommunerne, skulle man i stedet tage sig sammen og få skatterne sat ned, så ville det komme helt af sig selv, for så ville produktiviteten stige, og dermed ville der blive behov for alle.

Men samlet set kan Fremskridtspartiet ikke støtte det lovforslag, som ministeren her har fremsat.

Bruno Jerup (EL):

Lov om kommunal aktivering har jo aldrig været Enhedslistens kop te, og det forslag til ændring af loven, som er fremsat fra regeringens side, er heller ikke noget, som kan vinde støtte.

At man udvider aktiveringstilbudet fra 6 til 18 måneder lyder måske positivt i nogles ører, men det er igen den slags tilbud, man ikke kan sige nej til. Det er blot en udvidelse af det allerede indførte tvangsarbejde, og nu kommer der et helt års tvangsuddannelse oveni – i alt 1½ års tvangsarbejde, og det svarer jo stort set til den straf, man får for at lave et millionkup. Så den forlængelse af aktiveringstilbudet fra 6 til 18 måneder, som er foreslået i bl.a. punkterne 10 og 11, åbner en ladeport for alle mulige kreative tanker i kommunerne for at finde på idiotarbejde som strandrensning, og hvad ved jeg.

Hverken når det drejer sig om uddannelse eller arbejde, kommer det til at handle om et reelt tilbud. Der er ikke tale om overenskomst-mæssig løn, der er ikke tale om ret til at optjene dagpenge, og der ikke tale om, at man har en egentlig ansættelseskontrakt, så på de punkter betyder loven indførelse af meget mere af noget meget dårligt. Oven i den udvidede tvangsarbejdsperiode sænker man beskæftigelsestillægget fra 15 kr. til 8 kr. i timen, svarende til den forringelse, man har lavet for de a-kasseforsikrede ved at halvere deres dagpenge, og det er måske en eller anden slags symmetri eller proportionalitetstanke, regeringen har fået ind i hovedet.

Begrundelsen for at hugge disse penge er, at det ikke må være mere favorabelt for de unge at være på dagpenge end at uddanne sig. Vi kan bestemt ikke se nogen fordel i at gøre det. Vi mener, at man i stedet burde give de unge nogle reelle muligheder for at få arbejde, nogle reelle muligheder for at få ordentlige uddannelser, sørge for, at de har en ordentlig økonomi, mens de uddanner sig, og sørge for, at de får en ordentlig løn i de job, man tilbyder dem fra kommunens side. Men det er jo ikke det, man lægger op til. Det er et stort sammensurium af

tvangsarbejde og tvangsuddannelse, regeringen har skruet sammen med dette lovforslag.

Man ønsker også at styrke vejledningsfunktionerne, og rent umiddelbart lyder det jo også godt nok. Isoleret set kan vi ikke have noget imod, at man vejleder bedre; men vi kan have noget imod, at der laves handlingsplaner, hvis disse planer ikke er seriøse og ikke er udtryk for den enkeltes egne ønsker – altså ikke tager udgangspunkt i den enkeltes egne muligheder og behov, men derimod bliver nogle pligthandlingsplaner, som ikke har andet indhold end at være noget, kommunerne skal have lavet eller være terapi for sagsbehandlere eller være et eller andet, man kan dunke den pågældende oven i hovedet med en gang imellem.

Men hvor er borgerne egentlig henne i alt det, regeringen er ved at stille op nu? Hvor er den tilsyneladende begunstigede omsorg, man tillægger borgerne? Det er svært at se den. Som vi ser det, bliver borgerne tilsyneladende blot brikker i et statsligt og kommunalt spil. Kommunerne har pligt til at udarbejde handlingsplaner, og borgerne har pligt til at lade sig behandle. Men hvilken ret har borgerne? De bliver snoredukker, der af stat og kommune skal føres frem til et ubestemt mål.

I bemærkningerne til forslaget står der, at kommunerne skal have mulighed for at afslå et ønske om at deltage i uddannelse, hvis der er sandsynlighed for, at kontanthjælpsmodtagerne i løbet af uddannelsesperioden vil blive tilbudt stabil og ustøttet beskæftigelse. Men en sådan formulering er reelt en blokering for hvad som helst. Man kan jo altid tænke sig, og enhver kommune kan forestille sig, at der på sigt vil være mulighed for, at den pågældende kan komme i arbejde, og dermed kan man afslå et uddannelsesønske, som ellers kunne være fornuftigt og kunne føre frem til et mål.

Alt i alt kan vi sige, at der ikke er meget positivt i denne her lovændring. Den fører til mere bureaukrati i kommunerne, og det har ministeren også selv erkendt i lovteksten. Der skal selvfølgelig ansættes nogle sagsbehandlere, så møllen kan køre, så det koster også flere penge. Det skulle man tro var godt, men desværre kan vi ikke se, at det bureaukrati, man bygger op her, fører til noget godt.

I stedet for at gå ad denne vej skulle man sætte sig som mål, at der kom flere uddannelsesmuligheder, at der kom flere jobmuligheder på reelle betingelser, og at man forbedrede de økonomiske forhold for de uddannelsessøgende og